

Beta

IR NEGAILESTINGASIS
ŠEICHAS

Sarah Morgan

BALFORŲ ŠEIMOS PAVELDĖTOJOS - 7 -

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

**Sarah Morgan
(Sara Morgan)**

**BELA IR NEGAILESTINGASIS
ŠEICHAS**

Septintasis serijos
"Balforu šeimos paveldėtojos"
romanas

Versta iš Sarah Morgan,
Bella and the Merciless Sheikh, 2010
© Sarah Morgan, 2010

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Inga Stančikaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2014

© Ramona Balytė, dizainas, 2014

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-954-3

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

PIRMAS SKYRIUS

Smėlis, smėlis, aplinkui visur smėlis.

Tėvas nebūtų jos išsiuntęs toliau, net jei būtų įkišęs į raketą ir išskraidinęs į Mėnulį. Jei tik tai būtų įmanoma, tikrai būtų taip ir padaręs, karčiai svarstė Bela įkasusi kojų pirštus į rupų dykumos smėlį ir dairydamosi po atšiaurų kraštovaizdį. Nors, tiesą sakant, ši vieta tikrai primena Mėnulį. O gal Marsą. Raudonąją planetą.

Kodėl į kurortą dykumos vidury?

Kodėl ne į mielą SPA centrą Penktajame Aveniu?

- Bela?

Išgirdusi savo vardą Bela beviltiškai atsiduso. Jau? Dar vos prašvito.

Ji nenoriai atsisuko. *Tai ne jo kaltė*, - priminė sau. - *Nesąžininga savo pyktį ir neviltį lieti ant jo.*

- Anksti bundate, Atifai?

Jis vilkėjo paprastu baltu chalatu, medžiaga švytėjo kylančioje arabiškoje saulėje.

- Prieš aušrą medituoju.

Bela prikando lūpą, kad nenusižiovautų.

- Aš pati dieną mielai pradėdau nuo stiprios kavos.

- Diena bus geresnė, jei ją pradėsi pasimėgaujama tuo, kas plyti aplinkui, - sumurmėjo senolis. - Nėra nieko labiau raminančio nei saulėtekis dykumoje. Nejau ši tylą tavęs neramina?

- Jei atvirai, ji mane veda iš proto, - Bela negalvodama jau siekė telefono ir tik tada prisiminė, kad jį iš jos paėmė, kaip ir visa kita, kuo galima susisiekti su išoriniu pasauliu. Nekantariai delnu tapšnodama per šlaunį nepatenkinta nužvelgė savo nagus. Jei leistų rinktis tarp kavos ir manikiūro, ji rinktųsi manikiūrą. - Tai jums iš tiesų priklauso ši vieta?

- Aš tik keliauju pro šalį. Kai būsiu pasirengęs, judėsiu toliau.

- Aš būčiau pajudėjusi po dviejų minučių, jei tik man būtų leidę rinktis! Esu čia jau dvi savaites ir jaučiuosi lyg nuteista iki gyvos galvos.

Kaip galėjo tėvas taip su ja pasielgti? Dėl jo ji dabar nuo visų atskirta. *Palikta viena tada, kai man beviltiškai reikia žmogiškosios paguodos.*

Vos prieš dvi savaites padarytas atradimas ją

priabloškė ir išsunkė. Ta Bela, kokia ji buvo iki ano vakaro, dingo amžiams. Kaip ir naivūs, visą gyvenimą puoselėti įsitikinimai.

Apmaudas plėšė ją iš vidaus.

Nereikėjo tau žiūrėti, Bela.

Ji atvėrė Pandoros skrynią ir dabar už tai turi sumokėti.

- Leidi jausmams sugriebti tave kaip sakalas sugriebia auką, - Atifas stebėjo ją tokiu pat ramiu veidu, koku stebėdavo per -jūdvių sesiją. - Tu pyksti, bet tėvas tave atsiuntė čia tavo pačios labui.

- Jis atsiuntė mane čia norėdamas nubausti, nes jam užtraukiau gėdą, - Bela apsviję rankomis ir susimąstė, kaip galima žvarbti tokioje karštoje, gniuždančioje vietoje, - apjuodinau visą šeimą. Balforų šeimai užtraukiau nešlovę. Vėl, - bet niekas nesusimąstė, kaip tas siaubingas atsitikimas paveikė ją. O tai, kad niekam nerūpėjo jos jausmai, tik aitrino vienatvę.

Prisiminusi viską, kas tą vakarą nutiko Balforų labdaros pokylyje, gerklėje Bela pajuto gniužulą. Ji troško sužinoti, kaip po viso to jaučiasi sesuo Olivija - *Bela privalo atsiprašyti.*

Ji elgėsi siaubingai - pati tai žinojo. Bet ją supykė. Įsiutino. O ir Olivija prišnekėjo...

- Gal galiu atgauti telefoną tik vienai žinutei išsiųsti? - staiga jai tučtuoju prireikė susisiekti su dvyne seserimi. - O gal galėčiau pasinaudoti jūsų kompiuteriu? Elektroninio pašto netikrinau *dvi savaites*.

- Tai neįmanoma, Bela.

- Einu iš proto, Atifai! Smėlis ir tylą yra bjaurus derinys, - ji beviltiškai apsidairė ir staiga jos dėmesį patraukė grupelė baltų pa-statų, kuriuos buvo pastebėjusi kiek anksčiau šią savaitę. - O kaip tos arklidės ana ten - gal bent galiu pajodinėti? Tik valandą.

- Jos su *Prieglobsčiu* neturi nieko bendro. Tai privačios arklidės.

- Keista vieta žirgams laikyti, - Bela apžiūrinėjo sargus prie įėjimo. *Kodėl arklides reikėtų saugoti?* - Na, jei negaliu pasiskolinti žirgo, gal bent muzikos grotuvą galėčiau atsiimti? Su muzika man lengviau atsipalaiduoti.

- Tyla - auksas.

- Čia viskas auksas, - nesitverdama savam kailyje Bela nužvelgė smėlį ir į galvą jai šovė mintis - įžūli, drąsi mintis. - Papasakokite man apie miestą, kurį pravažiavome pakeliui į čia.

- Al Rafidą valdo šeichas, miestas garsėja turtingu kultūriniu palikimu.

- Ar ten yra naftos? - ji prisivertė kalbėti nerūpestingai, bet iš tiesų troško paklausti: *Kiek laiko truktų kelionė į ten ir ar mieste yra interneto ryšys?*

- Didžiulės naftos atsargos, bet valdantis šeichas yra griežtas verslininkas. Jis pavertė senovinį miestą dykumoje tarptautiniu komercijos centru. Pastatai ant kranto modernūs kaip Manhatane ar Londone, bet vos už kelių gatvių atsiveria senamiestis su daugybe persų architektūros pavyzdžių. Al Rafido rūmai gniaužia kvapą, bet jų durys visuomenei atveriamos retai, nes ten gyvena šeichas Zafikas su šeima.

- Pasisekė jam, gyvena mieste. Akivaizdu, kad ir jis nekenčia smėlio.

- Priešingai, šeichas Zafikas dievina dykumą, jis labai apsišvietęs, išsilavinęs žmogus, kuriam pavyko sėkmingai įdiegti progresyvų verslo mąstymą labai tradicinėje šalyje. Jis niekada nepamiršo savo šaknų. Vieną savaitę kasmet jis leidžia sau pabūti vienam dykumoje. Suteikia laiko viską apmąstyti. Jis galingas vyras - kai kurie pasakytų, negailestingas - bet niekada nepamiršta savo įsipareigojimų.

Įsipareigojimais...

Ar tik ne toks buvo paskutinis jai tėvo pasakytas žodis, prieš išsiunčiant ją į tremtį? Bela nejaukiai pasimuistė, stengdamasi nuraminti kandy sąžinės balsą.

- Tai... tas šeichas. Ar jis turi aštuonias žmonas ir šimtą vaikų?

- Jo Didenybė žmonos dar neišsirinko. Jo šeimos istorija sudėtinga.

- Lažinuosi, kad palyginti su manąja, jo tikra pasakaitė.

- Šeicho Zafiko motina buvo visų mylima princesė. Deja, ji mirė, kai jis dar buvo kūdikis.

- Ji mirė? - Bela pasijuto tarsi gavusi smūgį į krūtinę. *Kaip ir aš, vaikystėje jis neteko motinos.* Ji troško daugiau sužinoti apie galingąjį, negailestingąjį šeichą, visai pamiršusi, kad pirminis jos tikslas tebuvo tik išsiaiškinti, kiek kilometrų ją skiria nuo civilizacijos.

- Ar jo tėvas vedė antrą kartą?

- Taip, bet įvyko tragedija - tėvas ir pamotė žuvo per nelaimingą atsitikimą, kai Jo Didenybė tebuvo dar tik paauglys.

Jis neteko *dviejų* mamų.

Bela stebėjo, kaip kylanti saulė uždega kopas ir iš blyškiai raudonų jas paverčia ryškiai auksinėmis. Ji juto keistą bendrumą su paslap-

tinguoju šeichu. Jis kažkur ten, už blankių, vienodų smėlio kalnų. Ar jis prisimena motiną, kurios niekada nepažino? Gal ir *jis* sužinojo apie ją dalyką, kuriuos geriau būtų buvę palikti paslapyje?

Ar jo mintys taip pat susijaukusios, kaip ir mano?

Bela kyštelėjo rankas į medvilninių kelnių kišenės ir priminė sau, kad apgailestauti beprasmiška. Praeities nepakeisi. Per visas priverstinės meditacijos valandas galvoje išliko mintis, kurios ji neleido sau užmiršti.

Mama.

Vėliau. Pagalvos apie tai vėliau, dabar dar pernelyg skaudu.

- Tai tas šeichas... - nusibraukusi nuo akių plaukus susiraukė pajutusi, kokie jie sausi, ir leido sau pasvajoti apie plaukų kondicionierių ir džiovintuvą. - Jis tikriausiai buvo labai jaunas, kai perėmė valdžią.

- Vos aštuoniolikos. Bet jis gimęs valdyti.

- Vargšelis. Tikriausiai turėjo niūroką vaikystę. Bet visa ta nafta reiškia, kad jis turtingas. Tai kodėl nevedęs? Spėju, kad jis senas ir bjaurus ir žmonos net nusipirkti nebegali.

- Jo Didenybė tik įkopė į ketvirtą dešimtį ir

yra laikomas itin išvaizdžiu tų, kurie apie tai nusimano geriau už mane.

- Tai kas tada jam negerai? - Bela pasekė akimis smėliu nulėkusį driežą.

- Vieną dieną jis ves ką nors tinkamą, bet, kaip suprantu, vesti neskuba.

- O kas drįstų jį kaltinti? Santuoka gali būti tikras pragaras. Mano tėvas ją kartojo triskart. Jis akiai tiki posakiu *Jeį pirmą kartą nepavyks-ta - mėgink dar*. Neįmanoma nesišavėti jo atkaklumui. Stebėti jį išties jaudina.

- Tavo tėvas buvo vedęs tris kartus?

- Galėtumėte pamanyti, kad jam tai jau puikiai sekasi, ar ne? - Bela nuo nuogų rankų nusibraukė smėlį svarstydamą, ar tai neatstotų šveitimo. - Praktikos jam tikrai netrūksta.

- Privalai paleisti savo pyktį, Bela. Esi pernelyg aistringa.

- Tokia jau aš, - ji išlaikė nerūpestingą toną. - Pernelyg aistringa. Pernelyg... visokia. Pamėginkite turėti tiek seserų, netikrų seserų, tris motinas ir tėvą kaip manasis - tada gal ir suprasite, kodėl nesugebu atrasti ramybės. Niekas taip neužveda kaip šeima. Gal nebent tik kompiuterio, telefono ir muzikos grotuvo paėmimas vienu metu.

- Kaip tik tada, kai mūsų gyvenimas perne-lyg daug iš mūsų reikalauja, privalome ieškoti vidinės ramybės. Sugebėjimas pasinerti į tylą ir mintis gali būti tikra oazė gyvenimo audrose.

- Neatsisakyčiau kelias dienas praleisti oazėje, - mažliai tarė Bela, sunerimusi dėl to, kaip ją paveikė Atifo žodžiai. Tiesa ta, kad ji pavydi jo ramybės. Ji irgi to trokšta, bet nė nenutuokia, kaip to pasiekti. - Palmės, vanduo, kuria-me galima maudytis. Smėlis man netrukdo, jei žvelgiu į jį nuo paplūdimio kėdės, o rankoje laikau kokteilį.

Senukas nuleido galvą.

- Paliksiu tave pamąstyti, Bela. Pasimatysi-me devintą jogoje.

- Joga. Valio. Mirštu iš nekantrumo, - Belos veidas buvo visiškai bereikšmis, ji stebėjo jį nueinant palapinių link, bet viduje tiesiog virė.

Gana!

Daugiau jokių meditacijų.

Jokios dykumos.

Ji susiras džipo raktelius ir dings iš čia, net jei reikės ką nors palapinėje surišti.

Jau ketino grįžti į *Prieglobstį* ir leistis į trans-porto priemonės paieškas, kai pastebėjo, kad

noliko prie arklidžių įėjimo stovėjusių sargų. Bela prisimerkė, o galvoje užvirė mintys – mergina pakeitė planus. Arklidėse jos niekas nepažįsta, ar ne? Jei ji pasitikėdama savimi ten užeis, žmonės net gali pagalvoti, kad ji ten dirba.

Leidusi sau pasvajoti apie tai, kaip lekia per dykumą arklių vagone, ji praėjo ženklą *leiti griežtai draudžiama* ir smėlio takeliu pasuko arklidžių link. Tuščio kiemo viduryje burbuliuvo fontanas, o Bela tik dabar pastebėjo, kokios prašmatnios ir milžiniškos iš tiesų yra tos arklidės.

– Šios vietos savininkas turėtų būti tikras pinigų maišas, – ji dirstelėjo per petį norėdama įsitikinti, kad įslinko nepastebėta. Bet arklidės atrodė apleistos. Jokių sargų. Nieko.

Keista, – pamanė Bela dairydamosi. – *Kur visi?*

Iš patirties žinojo, kad gyvenimas arklidėse paprastai virte verda.

Virš aptvaro durų iškišęs galvą žirgas jai sužvengė.

Bela priėjo prie jo.

– Bent kažkas čia gyvena. Labas, gražuole, – išdainavo ji, ranka trindama švelnų kumelės

kaklā. – Koks tavo rytas? Pameditavai? Sumazgei kojas į lotoso pozą? Gurkštelėjai žolelių arbatos?

Žirgas švelniai pūstelėjo jai į kaklā ir Bela staiga pasijuto geriau nei ištisas savaites prieš tai.

– Gal nori apsigyventi mano palapinėje? – ji pabučiavo gyvūno nosį, kalbino ir glostė kumelę, o pažįstamas šieno ir arklio kvapas ramino ją taip, kaip nenuramintų jokia meditacija. Dirstelėjusi pro aptvaro duris ji nužvelgė žirgą. – Tu tikra gražuolė. Grynakraujė arabė. Kodėl kažkas tokį ypatingą žirgą, kaip tu, slepia atokiame kampelyje?

Žirgas stipriai bakstelėjo ją nosimi ir Belos neišvirto iš kojų.

– Atsibodo būti įkalintai arklidėse, ar ne? Pažįstamas jausmas. Kur visi? Kodėl tu čia viena?

Čia buvo taip kraupiai tuščia, kad Bela nejaukiai apsižvalgė, norėdama atsikratyti jausmo, jog kažkas ne taip – kad netrukus nutiks kažkas blogo.

– Ak, dėl Dievo meilės, – įtūžusi ant savęs ji vėl atsisuko į žirgą. – Taip ilgai gyvenu nuobodybėje, kad man jau ėmė vaidentis....